

Skjulte Skatte.

af Alice Jane Mairhead.
(Forfatterinde til Sibyl Gorth.)
Fra Engells ved Olga.

(Fortset.)

„Jeg ved, at det er saa overordentlig venligt ment; men De ved jo, Fru, at jeg har ingen Tid at give bort fra min Læsning.“

„Du kan tage alle dine Bøger med,“ huffede Kate.

„Du jeg raader dig indtrængende at tage imod Fru Stuarts Indbydelse,“ sagde Fru Müller. „Thi naar alt kommer til al, vil en saadan ferie ikke være at spilde Tid, men inderer at vinde baade Tid og Straf. Jeg har længe hørt Dag ventet paa, at du helt skulde falde sammen, saa maa du lægge dit Arbejde til Side, og desuden fan du jo, som Kate siger, tage dine Bøger med og læse lidt iblandt.“

Helene maatte indrømme, at der var god Grund for Fru Müllers Fragt. Det var ikke længere siden end samme Morgen, at Dødsopline og Sømmelighed havde hindret hende i at friske en italiensk Overfartelse til Doktor Carl, og hun blev angst og bange ved Tanken om at skulle blive syg. Nu var der ikke engang et Aars Afstillelse mellem hende og Robert, hvor vilde det saa blive en bitter Skuffelse for dem begge, om hendes Elskede skulde hindre hende i at rejse til ham.

Derfor tog hun med Indbydelsen; men hun var aldeles ude af Stand til at tænke paa Borte og Forandring af Opholdssted, ja undertiden berøvede Tanken om at skulle ud blandt fremmede hende ganske Modet, medens Kroen og Arbejdet med Forberedelserne til Rejsen i høj Grad trøttede hende. Og havde ikke Fru Müller saa bestemt holdt paa, at hun skulde rejse, vilde hun aldeles have opgivet det i Lybet af de tre Uger, der saa imellem hendes Indbydelse til Glen-Stuart og Begyndelsen af Ferien.

XI.

Amelken Ungen.

„Nu, Helene, der er Gordon,“ raabte Kate af Glæde, da de efter en lang Rids Rejse nordpaa holdt ved den lille Landsby-Station Stuartston, den nærmeste Station ved Glen-Stuart, hvortil der endnu var adskillige Miles Kørsel ad Landvejen. Og gennem Hupevinduet saa Helene en høj, statelig Herte, klædt i en Ragsdragt, som efter alt at denne ventede nogen med Roget. Saafort det holdt, kom han hen til Kuffederne, og med et Smil læstede han Kate ud paa Perronen, som om hun havde været en lille Pige, og følede hende gentagne Gange til Velformt; derpaa vendte han sig om for at hjælpe Helene at komme ned; men hun stod allerede paa Perronen, medens han havde glemt hende af Glæde over at gense sin Søster. Han rakte hende derpaa sin Haand og smilende hende hjertelig velkommen til Stotland og Stuartston.

„Hvorne Kroen naar Vognen og ventur paa os,“ sagde han derpaa, „medens øders Kuffeter kommer bagfter med Fragtkuffen. Nu gaa vi først hen i Kroen og faar os nogen Proffot; thi I er vel baade fulne og trøttede.“

„Du derpaa begynde de at gaa hen til Kroen, som ikke var langt fra Stationen.“

„Jeg er slet ikke træt,“ svarede Kate; „thi jeg har sovet næsten hele Natten. Men jeg er vis paa, at Fruen Murdoch er meget træt, hun kunde slet ikke sove, noget, hun for Neften heller ikke kunde i London.“

„Det er rigtig nok,“ svarede han. „Jeg haaber, at den friske Luft fra vore Heber skal blive styrkende for Dem, Fruen Murdoch. Jeg er bange for, at De har overanstrengt Dem med Dages Arbejde. De ser i høert Fald træt og anstrengt ud. Tror De, De kan gaa det lille Stykke Vej til Kroen, som er lige her ved?“

Et rigtig solidt Maaltid, en øgte Skofk Proffot, ventede paa dem i Stuartston Kro, hvor den moderlige Bartinde gjorde det saa bekvemt som muligt for sine Gæster. Dr. Gordon Stuart var ikke meget talende, endfandt han ikke lod det mangle paa færlig Opmarksomhed mod sin Søster og hendes Veninde. Han foretog Helene at være en Kræmpe, — tre Men og fire Kommer høj og af en meget kraftig Legemsbygning; — men hans Væsen og Stemme var meget høflig og venlig, ligesom en sand Hjerterogsheds Lyfte ud af hans arlige Ansigt. Hans lille Søster tilfod sig mange Friheder overfor ham, og han lod til at holde meget af hende. Hans Omhu for Helenes Vefremmelighed under Opholdet i Kroen lod hende næsten frygte for, at Fru Müller havde bibragt disse nye Bemær den Berestilling, at hun var meget høflig.

„Al De ikke hellere hvide paa denne Sofa, Fruen Murdoch?“ spurgte Dr. Stuart. „Der er saa et lille Bord, hvorpaa De kan faa Deres Proffot serveret.“

Hun afflog det med en saa hjertelig Katter, at Kate hittede forbaudet paa hende; thi Koffetrætheden og det nye i Omgivelserne havde allerede haft ganske Indflydelse paa hende. Da hun noget efter sad i Vognen, som skulde føre dem ud til Glen-Stuart, kunde hun næppe tro, at hun var den samme Helene Murdoch, som hun for saa Dage siden havde siddet i Kings Gate Houfe i London og læst og læst uden rigtig at vide, hvad hun læste, fordi hendes Hoved mættede, og Tankerne var saa langt borte.

„Se her, Fruen Murdoch,“ sagde Gordon Stuart, „min Moder gav mig nogle Sjaler med til Dem, hun stoler ikke meget paa de Sjaler, som dere Gæster lod fra jere med sig,“ med disse Ord faldt hende helt ind i et stort, graat Tæppe og gav hende et lignende til at have om Hæderne.

„Saa, Gordon,“ begynde Kate, „fortæl mig nu alting hjemmefra. Er der nogle Gæster?“

„Der er nogle af Davids og Harrys Venner, saa er der Sir Andrennan og en Dr. og Fru Smith fra London, som du ikke kender.“

„Er Fader og Moder raste?“

„Ja, de er, naar umtages, at Fader har lidt Øigt.“

„Hvorledes har Jerry det?“

„Meget godt, den tranger blot til noget at tage sig til. Mider De, Fruen Murdoch, dette er nemlig en af vore Heste?“

„Na ja, jeg holder meget af det; men det er nu over to Aar siden, at jeg har haft Vellystighed dertil.“

„Saa skal jeg nok skaffe Dem en Hest, hvis De vil tage den, som den er. Jeg har næsten maattet opgive at ride, fordi det er saa vanskeligt at faa en Hest, som er haardt nok til at bære mig. Far De Brodrene?“

„Ja en.“

„Du kan tro, Gordon, at Helene har en prægtig Broder,“ afbrød Kate.

„Virkelig?“ svarede han smilende. „Maa jeg bede Kate beskrive ham, Fruen Murdoch?“

„Hun har aldrig set min Broder,“ svarede Helene leende.

„Men duft saa paa, hvormeget du har fortalt mig om ham,“ sagde Kate bebrejdende, „hvor god, hvor færlig og hvor dygtig han er, og ved du, Gordon, undertiden læser Helene lidt af hans Breve for mig, og vi har faaet hans Fotografier over Kaminen i vort Værelse.“

„Er han i England?“

„Nej, han er i Indien, jeg haaber, at jeg skal over til ham næste Aar.“

„Jeg er saa sulten, Gordon!“ afbrød Kate nogle Minutter efter. „Har Moder ikke givet dig nogen Mellemmad med til os?“

Det var ikke mere end en Time siden, at de havde faaet den solide Proffot i Kroen, saa at Helene troede, det var Kates Spøg. Stor var derfor hendes Overraskelse, da Gordon tog en stor Kuro frem, som indeholdt Smørrebrød, Kager, Vinbræder og en flafte Mælk.

Kate begynde straks at spise, medens Helene ikke var i Stand til at faa en Mundfuld ned.

„Vi vil, selvfølgelig ikke tvinge Dem,“ sagde Gordon Stuart; „men jeg haaber, at De snart skal faa at vide, hvad en god Appetit vil sige.“

Det vandt og de Gæne, de førte igennem, var noget helt nyt for Helene. Det var flere, afstrakte Gæder med saa ujævne Randeeje, at den fæmpemæssige Gordon hert Djevlisk maatte faa af Vognen for at føre Helene og Lemmen. Der var ikke meget Græs at se, og det, der var, var gult og afbleget; men det visne Udeende stod smukt sammen med den røde Lyng og de mørkegrønne Tornbuste, saa at der over hele Egnen saa et vist billedt og romantisk Præg. Højt og her fandtes lange, spredte Klæfter af Dømminger eller Voldede af raat, utilhugget Grant, medens man paa andre Steder saa de virkelige Grantklipper liggende frem midt imellem Lyngen og Brægnelærterne.

„Hvad betyder disse Volde i en Egn som denne?“ spurgte Helene. „Sels om de er, ser her ikke ud til at være noget at bestutte, og ingen til at brøde ind.“

„Nej, det har De ganske Ret i,“ svarede Gordon; „men disse Volde betegner Grænserne for de forskellige Gøder og Ejendomme. Der paa Heben i det fjerne ser man den Vold, som skiller vort Gods fra Glenbary, Lord Bairds Gods.“

„Det har jeg aldrig før set eller hørt,“ sagde Helene.

„Vi har helt glemt, Kate, at fortælle vor Øst om alle vort Lands Ejendommeligheder. Alfaa her bruges saadanne Volde som Grænsel mellem Gøderne, og da Raagebøder paa nogle Gæne, som f. Eks. hos os, er sjældent godt, vaages der strengt over Grænseløkket.“

„Jeg har undret mig over, at der er saa god en Landeeje gennem disse vilde Gæne,“ bemærkede Helene lidt efter.

„De vil snart komme til at andre Dem over, Fruen Murdoch, at der i det hele taget findes noget godt og Danner i mit Fødeland,“ svarede Gordon med et Smil; „idet De vil faa at se, at vi ikke er nogle vilde Mennesker, klædt i Skind, der lever af Støvens Mad og Brugter og bor i usle Hytter. Ja, rigtig mig,“ afbrød han, da han saa, at hun blev lidt forlegen og ikke svarede. „De holder maaste ikke af, at man gør lidt Spøg med Dem, saa gemmer jeg det til Kate. Med Henfyn til Rejsen undrer jeg mig slet ikke over, at De er forbaudet over det; thi Fader har selv ladet den anlægges, og det er kun paa Glen-Stuart, at en saadan god Vej findes.“

Lidt længere henne forandredes Landevejen til en venlig Allé, beplantet med Gyrettrær paa begge Sider. Efter mange Drejninger snart til højre, snart til venstre, sig de De paa en stor, sirlanet, lyngbevoftet Plads, hvor det gamle Herresæde af gammeldags Granitsten knækkede. Foran Dødsfacaden var Lyngen dog ryddet bort, og i Stedet for var der omkring et Springvand anlagt og indbegnet en lille Have, hvis vigtigste Beplantning var Cieu, Pægner og Hængepile; men paa de andre tre Sider af Huset dofsede Lyngen lige op til Murene. Det mangledes imidlertid ikke paa smukt færdighed i den Maade, hvorpaa Herresædet og Haven var bleven skilt ud fra den øde, vilde Hebe.

Da Vognen holdt udenfor den brede Indgangsdoor med de høje Grantklipper, sprang Gordon Stuart først af Vognen for at kunne hjælpe Helene ned, medens Kate selv sprang ned med Raaber:

„Goddag, Fader og Moder!“

Han det øverste Trapperin fod en hvidhaaret Herte, hvis fæmpemæssige Skiffelse og lange, hvide Stag spidte Helene med Værføret og Værbødighed. Ved Siden af ham stod en mindre Dame, hvis milde Ansigt og moderlige Glisen straks vandt den fremmede unge Piges Hjerter. I Forening med den stærkt udprægede skofke Akcent, hun havde, lod hendes færlige, milde Stemme som sød Musik i Helenes Øren, da nu hun tog sig færligt af hende som Øst, trods hendes Glæde over hendes eneste Datter, Kates, Hjemfomi.

„Nu vil vift en Kop Te image godt,“ sagde hun, „den er færdig og naar og ventur paa eder.“

Til sin store Overraskelse opbagede Helene, at Kløkken var over fire; den nye Mlle lange Kæretur havde været bemædet sels Tæmer, derfor var det heller ikke saa underligt, om hun nu var sulten. Lidt efter lod ogsaa alle Kamillemedlemmerne omkring Tebordet, som mindede Helene meget om Proffosten i Kroen, idet der fandtes forskellige Slags Brød og Kager, Skinke, Sønning og Marmelade.

„Al De ikke have lidt fald Skinke?“ spurgte Fru Stuart Helene; thi Gordon havde fortalt hende, at Kate ganske ene havde spist den solide Mellemmad, han havde haft med. „Eller vil De have et Glas Portvin til at begynde med? Vi spiser først til Middag Kløkken 7½ for Sportsmandenes Skuld, saa De maa spise godt nu.“

„Nej Tak, Fru Stuart,“ svarede Helene. „Jeg vil helst have en Kop Te.“

„Nej Tak,“ gentog Oberst Stuart strengt og barst, hvilstil sig Helene til forbaudet at se paa ham, „vil De være saa god at østre, som Fru Stuart siger.“

Hun vendte sig forbaudet for at se, om han sagde dette i Spøg til Trods for hans strenge Tone, og fra ham saa hun spørrende paa Kate, men mædt uheldig-

vis i Stedet for Gordons Blif, som saa paa hende med et saa fornyet Udbrød, at hun ikke kunde lade være med at le og jant sig i, at Fru Stuart gav hende et stort Stykke Skinke.

„Der kommer de!“ afbrød Kate, som ikke havde nogen No paa sig, men stod med sin Tefop henne ved Vinduet for at kunne passe paa, naar Brodrene kom hjem. Og nu saa Helene ogsaa fire Herrer i Jagtdragter nærme sig. De vilde til at gaa forbi Biblioteket, hvor Tebordet var dækket; men Gordon adnede et af de franke Vinduer, for at de kunde komme ind den Vej.

„Kom ind og hilf paa Damerne,“ sagde han.

Herrerne fulgte hjertelig Vefkomningsføner og Præfentation af dem, der ikke kendte hinanden. De to var Kates Brodter David og Harry, og Helene, som var ukendt med skofke Skiffe, undrede sig meget over den folde, afmaalte Maade, hvorpaa de hilste deres eneste Søster velkommen hjem.

„Har I haet godt Udbytte?“ spurgte Gordon.

„Ja temmelig godt, tredde Agerhøns, nogle Hjurer og et Par Hæret,“ svarede en af Herrerne, hvis Jagtdragt var færlig fin og pynkelig, idet han havde en fort Høfligssjaffe og Vest, graa Pilsat med grønt Baand, men trods dette saa han dog ikke meget fin eller fornem ud.

„Du maa da ikke tro, at Smith ene skød alt det,“ sagde David Stuart og blinkede til sin store Broder.

„Gaa nu hellere og lag Væfserne fra eder og kom saa tilbage og faa en Kop Te, eller hvad I ellers vil have,“ formandede Fru Stuart.

David blev lidt bagfter de andre.

„Nu, Moder,“ begynde han, — „du kan tro, at vi har haet et godt Arbejde med gamle Smith; han kan slet ikke skelde, og vi har alle været i Vofriere for hans Skuld; men vi drød os ikke saa meget om det; thi vi morede os over ham. Og saa skulde du se, hvor han vilde gøre sig vigtig overfor gamle Donald. Du kan tænke dig, Gordon —“ men i det samme kom de andre tilbage, og David skænkede sig bort med sin Væfe.

XII.

Aftenen den første Dag.

Det var en hel ny Slags Mennesker, Helene pludselig var kommen iblandt. Hun fortold nu godt sin lille Skolekammerat, Kate Stuarts, Maade at være paa, naar hun personlig var Vidne til det frie og glade Liv paa Glen-Stuart. Og dog var det meget velgørende at lagge Mærte til, hvorledes Fru Stuart midt i de unge glade Tale og Spøg fortold at gøre sin Indflydelse gældende. Hun behøvede sjældent, naar Spørerne blev for højrøstede og vilde, at sige andet end et venligt: „Men David da,“ eller „Vær nu gode Dreng,“ og straks lagde de Vaand paa deres Spøg og Raad, imidlertid uden at hun sagde noget, blot saa alvorligt paa dem.

Nogle Timer efter skifte Middagskløkken det lille Selskab ad for en Stund, idet enhver sig traadt med at ty og til sig Værelse for at slæde sig om til Middagen. Fragtvoanen var endnu ikke kommen med de unge Piger Kuffeter, og Helene saa lidt skuffet ned af sin sorte Kjøle, thi af Svartommelighedsbenhyn gif hun endnu i fort, medens Kate var bedre stillet, idet hun havde en hel Garderobe hjemme.

„De skal slet ikke være fed af det,“ trøstede Fru Stuart Helene. De ser saa fed ud, som man kunde ønske det. Kate skulde heller ikke have skiftet, hvis hun ikke havde været ude omkring og hilft baade paa Hestene og Høfene.“

Dg da Helene havde ordnet sit Haar og pynet sig med nogle røde Graniter, som Kate havde pluffet ude i Dreihuset, saa hun virkelig nobelig ud, færlig fordi hendes Kinder, som i de sidste Maanedes var bleven blege og magre, var færdede af en fin Rødme. Kate kom ind til Veninden for at anbringe Blomsterne efter sin Smag, og derpaa fulgtes de ad med til Daglightuen.

Glen-Stuart var stort og rummeligt, til Dels bygget efter Oberstens egen Tegning; det bestod af to Etager, og i hver Etage fandtes som Midtpunkt en stor saakaldet Korral, hvorfra der førte Gange i forskellige Retninger med Værelser paa hver Side.

Da Helene kom ind i Daglightuen i sin sorte Nejsdragt, kunde hun næppe genkende Jagtøfterne, saa forandredes de to bleven. Sir William Andrennan var den eneste af Jagtselskabet, som hun ikke havde set; han var en høj Mand med et tit og fornemt Udre, og han talte kun meget lidt.

Saa snart hun vilde sig i Daglightuen, som Gordon Stuart den til hende for at finde en Stol til hende; men i det samme ringede Kløkken igen, og til sin store Overraskelse maatte Helene gaa til Vords med den høje, fæmpemæssige Oberst Stuart. Denne indtog ikke Blåben for Enden af Bordet, men overlod den til sin ældste Søn, hvorved Helene kom til at sidde midt imellem dem begge.

Oberst Stuart talte uafbrudt under hele Middagen og førte næsten ganske ene Samtalen, idet han mest hennende sig til hende. Hans meste Underholdning bestod i Anecdoter, og da han vel var midt inde i en af disse, hennend til hele Selskabet, forjægte Gordon at drage Helene ind i en anden Samtale ved at spørge hende om Opholdet hos Fru Müller; men hans Fader standede sjælfkkelig og vendte sig harnfuldt mod ham, idet han sagde:

„Ved du ikke, Gordon, at jeg ikke kan lide, at andre taler, medens jeg fortæller? Jeg skulde mene, at jeg har Ret til at forlange Værbødighed ved mit eget Vord.“

Helene saa alvorligt paa Gordon Stuart, hvis om, hvorledes han i saa mange fremmedes Nærværelse vilde tage mod en saadan Jrettsættelse; men hun blev straks beroliget, thi Gordon svarede færligt:

„Jeg tier, kære Fader,“ og han saa saa morsom ud, at hun næppe kunde lade være med at le.

Denne Afbrudelse bevirkede, at Obersten glemte, hvortil han var kommen i sin Historie, noget, som forsvaret var meget heldigt, thi Helene saa, hvor fed Fru Stuart var over at høre denne Underholdning, som øjensynlig slet ikke talte i hendes Smag.

Efter Middagen blev der spillet i Daglightuen. Fru Smith, Hustru til Jageren i den sorte Høfligdragt, sang rigtig smukt, hvorefter Kate maatte vise de Fremfærd, hun havde gjort i Sang og Musik siden sidste Sommer.

„Singer eller spiller De, Fruen Murdoch?“ spurgte Fru Stuart Helene.

„Vegge Dele; men jeg har kun sunget i Tæmerne paa Stolen,“ svarede denne.

„Men du skulde høre, hvor smukt hun synger, Moder!“ afbrød Kate, som efter alt at dømme gjorde sit til, at Veninden kunde blive saa meget beundret, som hun efter hendes Mening fortjente.

De andre bad hende meget indtrængende om at synge, saa at hun ikke uden at være uføflig kunde afslaa Opfordringen. Med iffe ringe Vængstelse og med lidt Ufføflerhed i Stemmen til at begynde med sang hun da ogsaa en religiøs Sang; hun havde aldrig lært andet, fordi hun holdt mest af disse, og fordi hun vidste, at Robert vilde blive saa glad ved at høre hende synge hans Indflyngssange. Hun var lidt bange for, at enkelte af Gæsterne ikke skulde synes om hendes Valg; men hendes høflige og klare Stemme var en Nydelse for dem alle at høre paa, og den svarede saa ganske til Ordene, hun sang, at de alle taffede hende og bad hende synge endnu en Sang.

Oberst Stuart forsvandt snart fra Daglightuen sammen med Sir William og Dr. Smith ind i Biblioteket, hvor de mere uforsvoret kunde tale sammen.

„De ser noget træt ud,“ sagde Fru Stuart senere hen til Helene. „Jeg er vis paa, at De vilde være glad for at faa Lov til at trække Dem tilbage og gaa i Seng, eller vil De vente, medens vi holder Andagt? De vil helst vente, ring saa paa Tjenestefolkene, Gordon?“

Det var en underlig Foramlung Tjenestefolk, som lidt efter kom ind for at tage Del i Aftenandagten. Der var to eller tre Mand, som efter deres Klædedragt at dømme var Kuff, Tjener og Staldmester, tre Piger og to halvvofske Pige børn med bare Fødder.

Gordon Stuart ledede Andagten, som bestod i en Salme, Læsning af et Kapitel i Biblen og sluttede med en Vn. Alerede under Areturen ud til Glen-Stuart havde Helene faaet det Indtryk af ham, at han var en troende Mand, og nu bekræftede hans enfoldige, indbylde Vn hende i denne Overbevisning; og denne Andagtsfund var en rigtig Hviletid for hende, i hvilken hun kunde faa Lov at høre det for hende fære Guds Ord og tale med sin himmelske Fader og lægge sig paa ny helt og fuldt i hans Hæderaan.

De følgende Dage var fulde af Glæde og nye Opvekker for Helene, og hver Dag paa Glen-Stuart begynde og sluttede med Guds Ord og Vn. Hun vedblev stadig at være en vis Vængstelse og Velføfler for den højtalende og bybende Øberst, men hun saa ham kun ved Maaltiderne; thi hans meste Vefættigelse syntes at bestaa i at føre omkring paa Gødlet og befe de nye Plantager, han havde faaet anlagt, og at lægge Planer til Forandringer og Forbdringer. De andre Herrer gif næsten hver Dag paa Jagt, og naar deres Jagtterræn ikke var saa langt borte, gif Kate og Helene ud med Proffot til dem, ofte fulgt af Fru Smith, som imidlertid ikke kunde gaa ret langt. Gordon Stuart var meget sjældent med paa Jagt, og Helene undrede sig ofte over, hvor han kunde være henne.

XIII.

Landsbyen Craigsmere.

„Jeg synes ikke, Kate, at du har været ude at se til gamle Johanne, medens du har været hjemme,“ sagde Fru Stuart om Lørdagen efter Morgenandagten.

„Det har jeg heller ikke, Moder,“ indrømmede Kate, „jeg har været saa optaget.“

„Kunde du saa ikke faa Tid til at gaa ud til hende i Eftermiddag; jeg har strittet et vortum Lærflæde til hende og jeg er vis paa, at hun vilde blive dobbelt glad for det, hvis du kommer ud med det. Sandt kan være eder derud, hvis det er for langt for Helene at gaa, og hun kan med det samme faa det samme Landfask at se.“

„Na, jeg kan godt gaa langt, Fru Stuart,“ forfikkede Helene, „jeg er allerede begyndt at blive raskere, end jeg var i London.“

„Det glæder mig meget at høre,“ svarede Fru Stuart hjerteligt, „Gordon sagde ogsaa i Gaar, at De var kommen til at se raskere og friskere ud. Det er sandt, Kate, ved du ikke, hvor han har været henne hele Formiddagen? Er han gaaet med paa Jagt?“

„Nej, det tror jeg ikke, jeg saa ham i det mindste ikke gaa sammen med de andre. Skal vi saa skøde os, Nellie, og saa maa du fortælle mig den Historie færdig, du har begyndt paa.“

Thi en af Kates bedste Førmøjsler var at høre Helene fortælle Historier, og mangen en Sparfæretter i London og ud med de triste ensformige Gader og Beje i Rabolaget af Kings Gate Houfe var bleven forført for den fridødselende skofke Pige paa denne Maade.

Det var gennem meget forskellige Strækninger, at de to Veninder gif; for det meste gif Rejsen over Heben, hvorfra de af og til saa et lille Glimt af Søen; men overalt fandtes den smukke, purpurfarvede Lyng. Dg nu og da hørte de Vøffelsud i det fjerne. Efter en god Times Spøfretur sig de Pje paa en lille Landsby, der i det hele bestod af nogle saa, lade hvidfalkede, fattige Hytter, midt iblandt hvilke der knækkede en lille Kirke med et Spir og Klofketærn.

„Gamle Johanne bor i Sufst lige ved Siden af Kirken,“ oplyfte Kate.

„Men saa kommer du til at fortælle mig, hvorn gamle Johanne er,“ svarede Helene.

„Gamle Johanne har været paa Glen-Stuart i mange Aar. Hun har været min Barnevige og blev hos os, lige til jeg kom til London; men i de sidste Aar kunde hun slet ikke tage sig noget for, fordi hun havde Øigt i Hænderne og Fødderne. Da jeg saa rejste hjemmefra, sluttede hun herud til sin Datter, og Fader gjorde hende en aarlig Penfion. Jeg er vis paa, at du vil blive glad for at lære hende at kende; hun er en rar gammel, troende Kone.“

„Er det den Kirke, I gaar til om Søndagen?“ spurgte Helene.

„Nej, vi hører til Ansdales Sogn; jeg glæder mig til at komme i Kirke i Morgen.“

„Nvem er da Præst ved Kirken i Craigsmere?“

„Vor Præst, Pastor Martwell, har ogsaa den Kirke. Undertiden kommer han selv her ud og prædiker om Eftermiddagen; men det er lidt anstrengende for ham, da han er en gammel Mand; naar han ikke selv kan komme, sender han sin Medhjælper eller beder nogle af de troende Mand i Craigsmere om at holde et lille Møde.“

(Fortætties.)